

Pravidelný občasník TOM Bobr Beroun

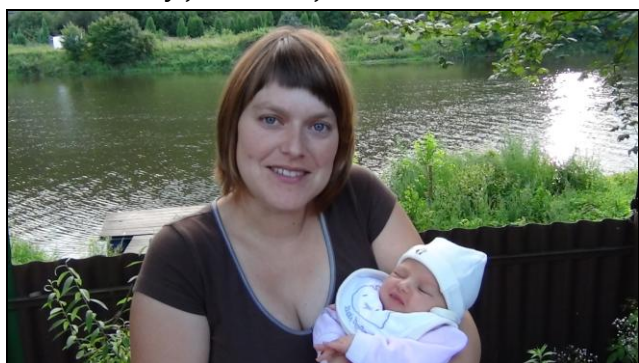
ODDÍLOVÉ AKTUALITY

Tomíci na Podkarpatské rusi

Několik statečných z našeho oddílu absolvovalo expedici na Ukrajinu – Podkarpatskou Rus. Expedice to byla velmi náročná a krátký článek si o ní můžete přečíst v tomto čísle Bobrovin.

Oddíl se rozšiřuje :o)

Řady našeho oddílu rozšířila Tereзка Žáčková, která zatím ještě možná netuší, že se narodila do vodácké rodiny. Přejeme jí proto do života spoustu štěstí a skvělých kamarádů a Filipovi s Blankou aby jim dělala jen radost.

Bunkr u loděnice

Stále ještě není vyřešeno, zda nám město bunkr pouze pronajme a nebo převede. Zatím jsme podnikli několik pokusů o změnu smlouvy a snad bude nová smlouva pro nás výhodnější než ta, kterou město Beroun navrhlo. Bunkr proto stále ještě není náš a nemůžeme na něm pracovat. Custer, Vosa a Viky díky obrovskému fyzickému úsilí získali vnitřní pancéřové dveře, které společně s mříží nainstalujeme, hned jak bude bunkr „náš“.

Gerulovo hry 2011

Rádi bychom pozvali všechny členy oddílu, bývalé členy, kamarády a jejich kamarády :o) na Gerulovo hry 2011. Akce se uskuteční v sobotu 10.9. v údolí Výbrnice mezi Nižborem a Chyňavou. Zahájení celé akce proběhne ve 14.00 hodin, kdy oznámíme jaké soutěže letos

proběhnou a vysvětlíme pravidla. Nebude chybět ani adrenalinový turnaj v lesním golfu. Večer nás čeká táborák. Jídlo a pití zajištěno nebude, takže si každý přinese své zásoby celou akci. Na místo se dá dojet po modré značce z Nižbora směrem na Chyňavu. Autům a motorkám je vjezd zakázán!!! Povolení máme pouze pro auta organizátorů. Ostatní mohou zaparkovat na Chyňavě a dojet pěšky. Takže ve zkratce: sportovní úbor, hudební nástroj, jídlo a pití s sebou a hurá do Výbrnice.

INFORMACE PRO BOBRY. Sraz bude v 7.30 na autobusovém nádraží. S sebou věci na výpravyspacák, karimatku, jídlo a pití na celou akci. Návrat v neděli ve 12.50 hod. na autobusové nádraží.

INFORMACE PRO INSTRUKTORY A AZ: Odjezd na stavění a přípravu akce je v pátek a sraz je v 16.30 na loděnici

Berounka

Poslední víkend v srpnu se vydali někteří členové oddílu na Berounku. Čtvrteční a páteční krásné počasí všechny naladilo do správné vodácké nálady. Pouze Viky měl tuto náladu lehce pokaženou kuriózním cvaknutím se u kempu Kobylka. Sobota ovšem všechny překvapila, když teplota klesla skoro o 20 stupňů a začalo pršet. Naštěstí neděle byla slunečná a tak všichni až na Jírku (o jehož záhadném zmizení se pokusíme zjistit podrobnosti) zdárně dopluli do cíle.

Tomíci na Podkarpatské Rusi

Stejně jako každý rok i minulý rok náš oddíl TOM Bobr Beroun plánoval prázdninovou expedici. Pro letošní prázdniny padla volba na Podkarpatskou Rus – bývalou část předválečného Československa. Rozhodli jsme se zaplatit si cestu s cestovní kanceláří. Výhodou tohoto cestování je to, že autobus nás zavezl vždy na začátek trasy a na konci nás vyzvedl a měli jsme s sebou dva průvodce. Nevýhodou je to, že nemůžete pozměnit program podle vlastního přání, ale musíte se přizpůsobit. Ale i tak to stálo za to.

Cesta autobusem na Ukrajinu je zážitek sám pro sebe. Autobus, kterým jsme jeli zvenku sice vyhlížel moderně, ale uvnitř bylo místa jak v hodinkách a vyšší účastníci měli velký problém kam dát nohy. O spaní ani nemluvíme. Vyjeli jsme odpoledne a ráno jsme přijeli do Mukačeva. Tam jsme měli čas na prohlídku ale i na nákup v místní tržnici (supermarkety byste zde hledali marně). Po nákupu nás čekala cesta do vesničky Kvasy a odtud začal náš první trek. Převýšení cca 500m jsme měli na „rozdýchání“. Do toho začalo drobně pršet. Večer byla pohoda u ohně a ráno vzhůru na Pietros – první dvoutisícovku. Jenže v noci začalo pršet a pršet nepřestávalo. Na vrchol jsme došli celý promáčení a zmrzlí. Teplota na vrcholu byly 2° Celsia. Nic moc. A když se k tomu přidá víchr a déšť není o co stát. Mlha byla taková, že jsme

viděli sotva na 20 metrů. Takže výhledy jsme si jen představovali. Večer jsme našťastí našli azyl v boudě strážců parku, kteří nás za zhruba 30 Kč na osobu nechali přespat. Dopoledne stále lilo a tak jsme na chatě zůstali do dalšího dne. Ráno jsme vyrazili na Hoverlu – nejvyšší

Hraniční kámen
Československo-Polsko

Radost z ústupu mlhy pod Hoverlou

horu Ukrajiny a bývalou pohraniční horu Československa. Na vrcholu opět mlha, ale nepršelo. Cestou dolů začal foukat vítr a najednou se začaly objevovat krásné výhledy do údolí. Morálka mužstva se rázem zvýšila. Ten den jsme měli dojít do vesnice Hoverla a odtud autobusem zpět do Kvasů. Bohužel se nám nějak ztratila cesta a prodírali jsme se hustou klečí do údolí. Průvodci to komentovali slovy, že jsme první, kdo jim při bloudění nenadáva, ale užívá si to. Ve vesnici jsme se domluvili s řidičem místní MHD :o) že nás za mírný obnos doveze zpět do Kvasů, jelikož zájezdoví řidiči odmítli pro nás dojet. Prý nemají cestu na mapě.

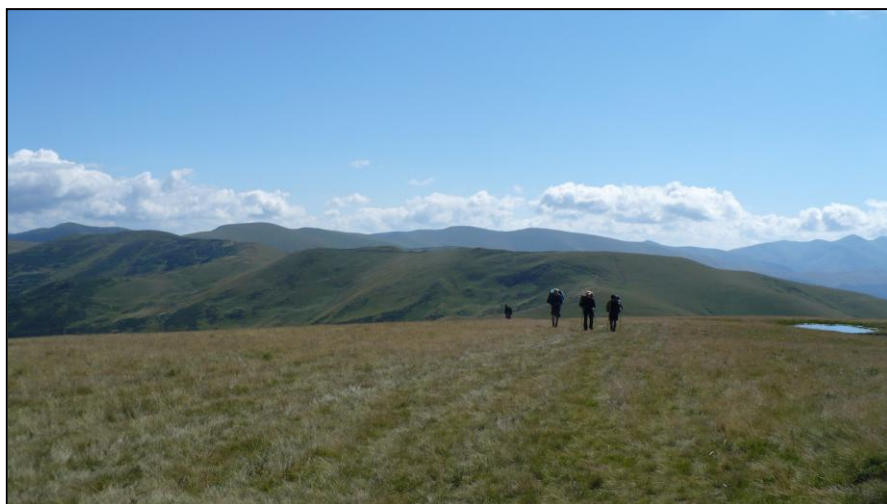
Večer nás čekal domácí šašlik a zábava u kytary, která se protáhla dlouho do noci. Ráno jsme už ale opět byli na nohou a

nákladní auta nás vyvezla o několik stovek metrů výš na poloniny. Počasí nám přálo a tak výhledy stály za to. Celý den jsme šli po hřebeni a na noc jsme se utábořili u horského plesa. V noci teplota klesla na nulu, ale ráno opět vyšlo sluníčko a tak jsme se ohřáli a pokračovali dál.

Cestou jsme potkávali ovčáky se stády ovcí, volně se pasoucí koně a foťáky neustále cvakaly. Odpoledne jsme po úmorně dlouhém klesání došli do vesnice Usť Čorna, kde jsme postavili stany na fotbalovém hřišti. Občerstvili jsme se v hospůdce a v magazínu nakoupili zásoby. Dokonce jsme si v 11 hodin v noci koupili v pekárně čerstvý chleba. Ráno jsme opět nastoupili na nákladáky, které nás vyvezly na poloniny a čekal nás jednodenní přechod do Koločavy. Tam jsme vysíleni večer došli a ubytovali se na základní škole. V Koločavě jsme měli možnost nákupu jídla. Většina z nás ale zamířila do restaurace Četnická stanice, kde personál mluví česky, jídelní lístky jsou v češtině a dá se platit i korunami. Hlavně zde ale byl záchod. Ne turecký jako všude, ale pravý „porcelán“.

Ráno nás čekala prohlídka místního skanzenu, muzea Ivana Olbrachta, dřevěného kostelíka a spousty zajímavostí včetně hrobů československých četníků z první republiky.

Odpoledne jsme ale museli nastoupit do autobusu a vyrazili jsme směr Siněvirské jezero. Zde už bylo vidět, že jsme se dostali do civilizace. Spousta stánků se suvenýry (většinu z nich byste si ale klidně mohli koupit na Karlštejně – s místní kulturou měly pramálo společného), miliony turistů a vchod do parku Siněvir se závorou, kterou

střežilo několik policistů a strážců parku. Samotné jezero bylo pěkné, ale s divokou přírodou v horách se to nedá srovnat. Zkrátka turistický kýč. Tímto také naše expedice skončila. Po návratu od jezera jsme vyrazili domů. Pokud se chcete podívat na zlomek fotek z této akce, najdete je na www.survive.cz/bobr ve fotogalerii. Tento článek je pouze krátký popis celé akce. Chybí zde spousta zajímavostí a detailů, ale to by bylo na celou knihu.....

REPORTÁŽ Z BEROUNKY

**Berounku v létě nejele jen AZ ale i oddílový „dorost“.
Zde je reportáž jednoho z nich.**

místo: Berounka, Liblín – Beroun

čas: 12.8. - 16.8.2011

lídi: Filip Černý(Pepřák), Michal Merhaut(Chroští), Vojta Suchan(Bill), Markéta Černá, Jan Pála(Rody), Kateřina Frdlíková(Klíště), David Prošek, Alena Gillová, Láďa Vrabec, Kamča Uhrová, Zdenka Křivancová.

Už je to asi rok, když si tato parta lidí řekla, že už jsou dost staří na to aby si pořádali vlastní akce. A tak vznikl nápad jet bez „dospělých“ na vodu. S výběrem řeky jsme neměli problém, jakou jinou řeku jsem si mohli vybrat než právě Berounku. No plán by byl teď už ho jen uskutečnit. No ale s tím byl kapku problém. Jelikož jsme mladí, tak jsme také dost líní a nikomu se nechtělo do něčeho pustit. No a to byl jeden z mála důvodů proč se v roce 2010 Berounka nejele. No ale, jak to tak bývá s novým rokem přichází i nové odhodlání a nové plánování. Plán jet na Berounku byl opět na světě. K našemu štěstí se objeila spasitelka, která se rozhodla vzít na sebe celou akci a připravit jí. Tou to ženou byla Klíště. Klíště připravila plán akce, kde byla rozplánovaná celá řeka, kde se bude stavět na oběd a kde spát. Bylo to opravdu skvěle připravené. Klíště se i pojistila zálohou, aby vše nepřipravovala zbytečně. Takže jsme měli místo, čas i šéfa, který to pro nás připraví. Už jsme se mohli těšit na úžasné prázdniny.

Uteklo to, jako voda a nestal den odjezdu. Odjízdet se mělo 12.8. kolem 13:00 z naší loděnice. Všichni jsem se sešli v daný čas na daném místě. Odvoz lodí do Liblína dostal na starost od šéfa (Klíště) Robert Frdlík, kterému jsem proplatil benzin. :) Naložili jsem lodě a dva žhavý dobrovolníci z naší skupinky se přihlásili, že pomůžou Robertovy vyložit lodě v Liblíně. Tě mi to dobrovolníky nebyli nikdo jiní než Vojta a Láďa(siláci).

Když jsme dorazili vlakem a autobusem do Liblína shodou okolností právě příjížděl Robert s lukama, takže nakonec vykládali všichni. Večer se postavily stany a velká akce na kterou jsem se těšili celý rok mohla začít.

Když jsme měli večerní brífink, kde nám šéf(Klíště) povídala co nás příštího dne čeká, jako bych v ní viděl schopného vedoucího. Vše bylo jasné odjez plánován na desátou a proto nám raději řekla, že start bude v půl desáté. Asi už nás dobře zná. :)

První den jsem měli naplánováno 20 km z Liblína na Zvíkovský jez, kde jsem i spali. Až na posledních 5 km toho strašného Zvíkovského voleje to byl vcelku pohodový den. Užival jsem si to naplno. Bylo krásné počasí a nám nic nebránilo se naplno ponořit do pohody. Dokonce jsme i přesvědčili Chroštího aby riskoval svojí kytaru a zahrál. No prostě paráda ... Večer jsem se na okamžik rozdělil na dva tábory: strážníci v hospodě a mistři kuchaři, kteří si vařili sami. Po večeri jsme se sešli zase u společného ohně a pokračovali v prázdninových radovánkách. V neděli už bylo trochu hůř začalo pršet a naše skupina se opět rozdělila tentokrát na pravé vodáky, kteří jedou i v dešti a na lidi jež raději utečou do hospody. Nakonec kvůli tomu, že nás tlačil čas i ty z hospody zmokli. Naštěstí se stačili vybavit u vietnamců igelitovými pytlíky proti dešti. :) to bych vám přál vidět. V ten den jsme měli v plánu jet ze

Zvíkovského jezu do cíle každoročního vodáckého maratonu v Bránově. Když jsme dojeli po skvělém obědě u Rozvředčika na místo určení museli se s námi dva členové rozloučit byli to Láďa a Zdenička. Naštěstí se k nám ve stejný den připojil David, takže straty nebyli, tak velké. Ještě tu noc se strhla strašná bouře. Naštěstí se v našich řadách našel ostřílený rybář(Vojta) a ten se ihned skamarádil s místním správcem kempu (shodou okolností také rybářem) a domluvil nám spaní ve velkém stanu. Děkujeme Vojto díky tobě jsme přežili ve zdraví.

Další den po té co jsem uklidili ve velké stanu po našem větším veselím a dali správcovi dvě stovky na pivo vydali jsem se na cestu dál. Toho dne nás čekala cesta z Bránova do Račic. Zase to vycházelo kolem těch 20 km. Ten den jsme začali mít trochu roupy a trochu jsme se vzbuřili proti šéfovi a začali jsem dělat blbosti. Pepřák zkoušel Titanik na špičce své laminátové lodi a spoustu dalších věcí, jako například lovení kachen Předposlední večer jsem v Račicích vzali spíše poklidně trochu jsem pokecali a šli brzo spát, všichni jsem se fyzicky i psychicky připravovali na poslední den naší velkolepé plavby.

Poslední den byl cíl jasný naše loděnice v Berouně, kde měl být i závěrečná oslava. Den začal slibně dobrá snídan, někteří moc zhýčkaní dali přednost před koupáním ve studené Berounce teplé kempové sprše. Poté co se všichni umyli a nasnídali vydali jsem se na cestu. Plavba byla, jako skoro každý den pohodička pořád jsem soulodili. První naše zastávka byla u Klíštětině babičky, kde jsme dostali ty nejlepší livance. Není nad domácí kuchyni po tolika dnech na instatních polívkách. Poté jsem se v Nižboru pozdravili z Vosou, Nad'ou, Vojtíkem a Lucinkou. Poté co jsem překonali strašlivý nižborský jez a rozloučili se vydali jsem se dál. Ano málem bych zapoměl ještě jsem pozdravili Custeru ve Strádonicích, ale to už jen od řeky na dálku pověstným „Háky sem, háky tam“. Naše poslední zastávka před cílem v Berouně bylo jak jinak u Chroštího babičky v Hýskově. Kde jsme sežrali a vypili doslova, co se dalo. Doplňili jsem zásoby na poslední závěrečný večer. A hurá na posledních pár kilometrů na naši loděnici v Berouně.

Kde jsem před 5 dny začali, tam i končíme. Byla to úžasná akce plná nezapomenutelných zážitků. Poznal jsem spoustu nových lidí. Už se těšíme na příští rok, ale pozor plánuje se pánská jízda....

Filip Černý(Pepřák)

